

99 **S**äiesti uskumatu, et ta su niimoodi plindrisse jätab ja laseb sinna üksi minna.“

Hannah Reynolds kasutas liiklusummikus seismist selleks, et oma korratu auto tahavaatepeeglist pilguks enda näoilmet silmitseda. Tal õnnestus ka kolmekümne viiesena välja näha nagu tunni ajal lobisemise eest riielda saanud koolitüdruk. Naine pööritas silmi. Paraku oli tüdrukust mingil arusaamatul moel saanud kenake (ta enda hinnangul – püüdes kaasa minna Instagramis populaarsust koguva „armasta iseennast“ liikumisega) lokkis tumepruunide (milles oli näpuotsaga halli) juustega naine.

Liiklus hakkas aegamisi edasi nihkuma ja ta lehvitask tänulikult veoautojuhile, kes hoogu maha võttes talle ruumi jättis, nii et ta sai Oxfordi teele pääsemiseks vajalikku vasakusse sõiduritta vupsata. Samal ajal jätkas ta sõber Katie telefoni käedvabad rakenduse vahendusel oma torinat.

„Sa oled nii kuradima pehmeke, see ongi su probleem.“

„Ma tean,“ vastas Hannah kannatlikult. Tegelikult ta nii ei arvanud. Kui keegi oleks ta enda arvamust küsinud – asi, mida armastav, kuid terava keelega Katie kuigi tihti tegema ei kippunud –, oleks ta tunnistanud, et laseb endast tõesti vahel üle sõita, kuid olulistest asjadest oskab enda eest seista küll. Ja kui see tähendas ühtlasi seda, et tema müügimehest abikaasa Phil ei saa ta tädi Jessi matusele tulla ja ta peab sinna üksi minema, siis mida teha, nüüdisaegsetes perekondades tuleb selliseid asju ette. Vähemalt nii ta endale kinnitas.

„Aga Phil peab tööl olema. Benil on eksam. Temal küll pole vaja koolis probleeme juurde tekitada.“

Tema pähe ilmus mälupilt Benist samal hommikul veidi varem: seljakott lohakalt õlale heidetud, emalt päritud tumedad lokid silmi varjamas. Naine ei jõudnud ära imestada, et tal on viieteistkümnepäevane poeg – ta ei tundnud veel ennastki tõelise täiskasvanuna. Aga mingil arusaamatul moel oli väikesest poisist kasvanud saja kaheksakümne kolme sentimeetrine mürakas, keda iseloomustasid terav sarkastiline huumorimeel ja kalduvus nii koolis kui ka mujal sekeldustesse sattuda.

„Ma tahan öelda vaid seda, et kui surnud oleks keegi Phili perekonnast, ei jätaks sina mingil juhul matusele minemata.“

Hannah pööritas taas silmi. Katiel oli õigus. Muidugi mõista oli tal õigus.

„Jah, ei jätaks tõesti. Mina olen tobuke, tema on tõllakas, jutul lõpp.“

Ta teadis suurepäraselt, mis suuna see vestlus nüüd võtab – ja Katie, kes käitus sedalaadi asjus nagu konti valvav peni, ei kavatsenudki taganeda.

„No kuule, ära hakka niimoodi takka üles peksma.“ Katie toon leebus pisut.

„Ei hakkagi. Kuradi kurat!“ Hannah vandus, kui mootorrattur nii järsult talle ette keeras, et ta pidi piduri põhja vajutama. „See polnud sulle, vaid mingile mootorrattaga hullule.“

„Ma just mõtlesin, et mis asja,“ naeris Katie. „Kuule, mul pole Phili vastu midagi. Minu meelest on ta igati asjalik abi-kaasa ja isa ja nii edasi. Ma lihtsalt armastan sind rohkem ja mind pahandab, et sa oled leplikkusest elustiili kujundanud.“

Ei ole mõtet jälle selle ümberlökkamatu loogikaga sõdima hakata, mõtles Hannah pead vangutades.

„Aga ehk sa kaalud kordki enda esikohale seadmist. Lepime nii kokku?“

„Olgu pealegi.“ Hannah teadis juba vastates, et seda lubadust ta vaevalt täitma hakkab. Katie teadis täpselt sedasama – lõpuks olid nad sõbrad olnud juba keskkooli päevil, Manchesteri äärelinnas möödunud lapsepõlvest saati. Nende erinevuseks oli see,

et Katie oli oma eluga kuskile välja jõudnud, sellal kui Hannah oli arusaamatul moel jäänud sisuliselt sinnasamasse, kust nad alustanud olid, lisaks emadusega kaasnevad venitusarmid ja kortsud laubal.

„No nii. Pean lõpetama. Pärast räägime. Kallis oled.“

Mis Katiel viga, mõtles Hannah kiirteelt maha pöörates ja vaadates, kuidas maapiirkonna roheline tasapisi Oxfordi laiutavate äärelinnadega asendus. Tema elas oma elu, lapsi tal polnud, ta töötas teadusosakonna juhatajana suures rahvusvahelises firmas ega lasknud kellelgi endale pähe istuda. Endale mitte pähe istuda laskmiseks oli ta alustanud juba siis, kui ülikooli parimate seas (kuidas siis teisiti) lõpetas, ja jätkanud sellega karjääriredelit mööda üles ronides, saatjaks tohtu kikk edu saavutada.

Kolmekümne viie aastaselt oli üsna raske enda eest seismisega alustada, eriti inimesel, kes oli terve elu leebe ja järeleandlik olnud. Hannah laskis peast läbi nimekirja igasugu asjadest, mille ta oli ühel või teisel põhjusel kõrvale jätnud. Miskipärast tekitas Oxford temas alati igatsuse seda teha. Aastate eest, üheksateistkümmenesena rasedusest teada saades – ta õppis siis esimest semestrit ülikoolis – oli ta loobunud unistusest saada kirjanduse õppejõuks ja abiellunud selle asemel oma kooliaegse kallima Philiga, kes sellal Lancasteri ülikooli punastest tellistest hoonest majandusõpingutega vaeva nägi. Mees oli ülikoolis edasi käinud, Hannah aga oli leidnud poole kohaga töö lasteaias ja Beni sündimise järel poisi tööle kaasa võtnud, kus ta last puhkepauside ajal tittede toas toitmas käis. Loogiline, metoodiline, usaldusväärne. Need olid sõnad, mida inimesed teda kirjeldades kasutasid. Ega need omadused ju iseenesest halvad olnud. Selle mõttega ta ennast lohutaski.

Kui ta edasi sõitis, tekkisid halli taevasse mõrad ja linn löi pilvist läbi murdnud erkja ja heleda päikese kiirtevihus särava, kuldne kivi ahmis valgust ahnelt endasse. Hotell asus kena puudega ääristatud sissesõidutee otsas: vana mõishäärber, kust

avanes vaade karjamaale täis mäletsevaid veiseid. See pilt ei sobinud kuidagi kokku teisel pool teed seisva paremaid päevi näinud poekeste ja ühiselamute reaga. Ta parkis auto, sikutas koti ööbimisasjadega pagasiruumist välja ja suundus end hotelli sisse registreerima.

Matused oli üks asi, mille korraldamisega tema perekond hästi, tegelikult lausa suurepäraselt hakkama sai. Ta nägi hotelli-fuajees seisvas kaugeid sõpru ja sugulasi – suurema osaga neist oli ta viimati kohtunud kaks aastat tagasi, oma ema matustel. Nad tõstsid teda nähes pilgu ning tervitasid sooja ja külalislahke naeratusega.

„Phili täna polegi?“ uuriti.

„Kas ta tuleb hiljem?“ Naise nõbu Andy ajas pea püsti ja silmitses Hannah't üle oma Guinnessi klaasi.

„Ta on tööl. Ei saanud tulla. Mingi viimase minuti asi.“ Naine pigistas huuled kokku ja ootas.

„Oi kui kahju. Ja Ben?“

„Kool, eksam.“ Hannah mõtles viisakalt naeratades ja vastuvõtulaua suunas osutades, et jõuab enne teenistuse algust seda vestlust veel umbes kaheksateist korda pidada. „Ma vahepeal registreerin ennast sisse.“

„Hannah Reynolds,“ ütles ta krediitkaarti välja võttes ja seda leti taga seisvale tüdrukule ulatades.

„Ja kas härra Reynolds ühineb teiega hiljem?“

Hannah surus endas alla summutatud raevuröögatuse.

„Täna mitte,“ vastas ta viisakalt. „Mitte seekord.“

Matus oli täpselt nii liigutav, nagu ta oodanud oli. Pisarad – sest Hannah' ema öde, tädi Jess, oli olnud kõigest seitsmekümne kaheksa aastane, mis polnud ju mingi vanus, nagu kõik muudkui korruptasid. Naer – kuna ta tütar Beth, kes oli sama ülekeev, lärmakas ja jutukas nagu alati, oli teinud muusika saatel esitatava fotomontaaži, mis pani leinajad Jessi etteasteid meenutades naerda turtsuma. Hannah oli sunnitud alla neelama

hiiglasliku klombi, mis kerkis ta kurku niipea, kui ta nägi pilti tädi Jessist tema ema käevangus seismas. Nad olid olnud parimad sõbrad. Hannah oli ainuke laps, niisiis tundis ta sedalaadi sidemest pisut puudust.

Enne bufee-einet tualettruumis käsi pestes mõtles ta Benile ja poisi probleemidele koolis. Kas asjalood olnuks teistsugused, kui tal oleks mõni õde või vend? Oleks ta stabiilsem, kui nad poleks kolinud Londonist Invernessi ja sealt omakorda Manchesterisse? Kui ta ise oleks rohkem vaeva näinud, et teada saada, miks ta taas rasedaks ei jää ... ei, seda nüüd küll mitte. See polnud tegelikult tema süü. Ta oli üritanud. Võtnud vitamiine ja söönud kõiksugu asju, mida sellistel puhkudel soovitati, ja see kuradima Phil oli endale pähe võtnud, et temas asi küll olla ei saa, niisiis pidi see olema naise, mitte tema süü, aga ...

„Kõik kombes? Sa tundud olevat kilomeetrite kaugusel.“

Hannah tõstis pilgu ja nägi peeglis oma nõbu Bethi. Ta raputas pead. Tema mõlgutas oma enesekeskseid mõtteid, sellal kui siin oli just oma ema kaotanud Beth, kes küsis, kas *temaga* on kõik kombes.

Ta pööras end ringi ja sirutus Bethi kallistama. „Kõik on hästi. Kuidas sinuga on? Matuseteenistus oli nii ilus.“

Beth turtsatas lugupidamatult ja see ajas Hannah' naerma. „Seda öeldakse ju alati. Kujuta ette, kui me peaksime matustele hindteid andma nagu TripAdvisoris. 1/10 – surmigav, toit vilets. 4/10 – suurepärased võileivad, külalised nürid.“

Hannah itsitas. „Sa saad aru küll, mida ma silmas pean.“

„Saan ikka. Nagu ma näen, ei otsustanud Phil viimasel hetkel kõike sinnapaika jätta ja üllatuslikult kohale ilmuda.“

„Ära hakka.“ Hannah raputas pead.

„Tead ikka, et ta pole sind väärt?“

„Seda ma räägin talle kogu aeg.“ Tegelikult ta muidugi ei teinud seda. Hannah järgnes Bethile saali, kus kõik leiget valget veini rüübates ja võileibu süües ringi sagisid. Beth suhtles

baarileti taga seisva naisega ja tuli tagasi jahutatud Pinot Grigio pudeliga.

„Hiilime õige välja. Ma ei suuda enam viisakat vestlust arendada. Ma tahan hoopis kuulda, kuidas sinul läheb.“ Ta sortas Hannah' klaasi ebamõistlikult suure koguse veini. „Häbi Benile, et ta tulemata jäi – tema ja Lauren pole aastaid kohtunud ... Mis on?“

Hannah osutas peaga oma klaasi suunas. „Sellises tempos jätkates ei saa ma veel hommegi rooli istuda.“

„Puhas jams.“ Beth valas endale sama suure klaasitäie veini. „Niisiis, väike nõbu, mis sinu maailmas toimub?“

„Sa kaotasid just oma ema,“ alustas Hannah. „Me ei peaks minust rääkima.“

Oli tore koos Bethiga aega veeta. Õdede-vendadeta kasvanud tüdrukute vahel oli nende ilmselgest erinevusest hoolimata tekkinud tihe side. Tema ja Beth olid mitmes mõttes vastandid: Beth oli alati andnud ainekult kuulujuttudeks, ta oli julge ja enesekindel ega kartnud öelda, mida ta mõtleb, ja inimesi sellega pahandada. Hannah seevastu oli konflikti vältimise nimel kõigeiks valmis.

„Ma ei püüa vaimukas olla, aga tema kaotamine on kestnud poolteist aastat. Vähk on jõle. Ausalt, lõpuks oli mul tunne, nagu ootaks ma mingit kuradima mitu tundi hiljaks jäänud rongi. Temal oli villand, minul oli villand. Ma kaotasin ta juba ammu, mitte eelmisel kuul.“ Beth vangutas vaevatult pead.

„Ma tean, aga ...“

„Ausalt, on suur kergendus rääkida millestki muust peale matuse korraldamise, ravimite kohaletoimetamise ja palliatiivraviõdede, ehkki nad on imelised. Ma tunnen, nagu oleks vähk viimased kaheksateist kuud terve mul elu kaaperdanud.“

„Selge.“ Hannah võttis suure lonksu veini ja suunas pilgu üle terrassi. „Nii imelik, et keset linna on lehmad.“

„On ju. Ma oleks jälle nagu külas, ainult koos kõigi nende suurepärase eelistega, mida pakub tsivilisatsioon.“

„Mina mõtlesin, et sulle meeldib Little Maudleys elada?“
„Meeldibki.“ Bethi ilme muutus mõtlikuks. „No või meeldis. Aga ma olen nii palju edasi-tagasi laperdanud ja ... ma ei teagi, see kõik on pannud mind taipama, et ma tahan midagi enamat.“ Ta vaatas taas aknast välja, kauguses silmapiirini ulatuva linna poole.

„Aga Lauren?“

„Tema veelgi rohkem.“

Sel hetkel saabuski Lauren, kes nagu oleks oma nime kuulnud: pikk, sihvakas, pööraselt glamuurne oma napis mustas kehasse töödeldud kleidis, juuksed täiuslikult sätitud lokkidena seljale langemas.

„Kas me võime Elliega linna minna?“ Ta naeratas Hannah'le põgusalt. Nad olid enne matuseteenistuse algust tervituseks põsemusisid vahetanud ja Hannah oli mõttes imetlenud, kui pikk ja enesekindel ta nõotütar oli. Nagu öö ja päev võrreldes lapsepõlveaegadega, mil Lauren ja Ben olid üleni poristena oma vihmakindlates riides aias ringi jooksnud.

„Kõlab mõistlikult.“ Beth otsis telefoni välja ja toksis ekraani. „No nii, ma kandsin su kontole väheke raha. Mine ja söö Wagamamas või midagi.“

„Täna, emps.“ Laureni nägu löi särama. „Sa oled parim.“

„Ma olen pehmo, muud ei midagi.“ Beth läkitas tütrele õhusuudluse ja Hannah vaatas, kuidas Lauren tagasi sisse läks ning end täpselt sama glamuurse sõbranna käevangu haakis. Nad purjetasid üle ruumi ja võtsid suuna kesklinna poole.

„Issake, meie küll kaheksateistkümnestena nii enesekindlad polnud.“

„Mitte mingil juhul.“ Beth turtsus naerda. „Aga see on üks põhjus, miks ma otsustasin siia kolida. Ta vajab midagi enamat, kui küla pakkuda saab.“

„Sa kolid Oxfordi? Mis su poest saab?“

„Eks ma pean leidma kellegi, kes selle üle võtab. See pole ju mingi raketiteadus.“ Beth mudis mõtlikul ilmel oma kõrva

ja võttis siis kõrvarõngad ära ja toppis käekoti küljetaskusse. „Mulle ei meeldi mitte üks raas end niimoodi üles lüüa.“

„Teie kaks olete nagu öö ja päev.“ Hannah osutas peaga ukse suunas, kus Lauren oli just kallihinnalise parfüümi pilves seisnud.

„Jutt jumala õige. Kuidas ma sain ilmale tuua kellegi, kes näeb välja nagu „Armastuse saare“ tegelane, kui ma ise olen kõige õnnelikum teksade ja ketsidega?“

„Kuidas tõin mina ilmale jalgpalligeeniuse, kui ei mina ega Phil saa mängureeglitest midagi aru ja muruväljakul viibimine tekitab mul metsiku heinapalaviku hoo?“

„Lapsevanem on ikka imelik olla.“

„Nii see tõesti on.“ Hannah küünitas klaasi ettepoole ja kõksas sellega nõustuvalt vastu nõo klaasi.

„Ema rääkis kunagi, et sul on Beniga probleeme olnud?“

Hannah libistas sõrmedega läbi juuste ja lükkas need näo eest kõrvale – liigutus, mida ta tegi stressis või mõttes olles. Ta oli seda viimasel ajal palju teinud ja peaaegu ootas, et näeb sõrmede vahel pikki lahti tulnud juuksekarvu.

„Ta on lihtsalt viieteistkümneaastane. Väga viieteistkümneaastane.“

Beth noogutas nii, nagu seda oskas teha vaid teine lapsevanem või õpetaja. „Saan aru.“

„Meie lähedal elab kamp poisse, kelle seltsis ta pärast tunde passib, ja ütleme nii, et nad ei ole just hariduse omandamisele keskendunud. Tegelikult paistavad nad olevat keskendunud jamadele, millesse end segada, kui taipad, kuhu ma sihin.“

„Narko?“ Bethi silmad venisid hirmunult suureks.

„Ei.“ Hannah raputas ägedalt pead. „Aga ette on tulnud joomist, ja ta on ju veel alaealine ...“

„Kas sa mäletad, kuidas me vanaema ja vanaisa hõbepulmas nosud täis võtsime?“ katkestas Beth Hannah't viimase suureks kergenduseks. Beni pisipättuste nimekirj muutus iga nädalaga pikemaks ja maanteel sõitmine, seltsiks üksnes raadio, oli andnud naisele aega toimuva üle mõtiskleda.

Hannah naeris. „Mäletan küll.“

„Väike napsutamine ei ole veel maailma lõpp, isegi kui ta on alaealine.“ Beth kergitas kulmu. „Mul on Laureniga igasugu jamadega tegeleda tulnud. Nad ongi sellised.“

„Jaa, ma tean. Aga koos sama poistekambaga poevarguste pärast politseisse sattumine on tõsisem teema.“ Hannah olid vajasid pisut kõssi. Kergendus, mida hoolega kõigi eest saladuses hoitud asjast valjusti rääkimine tõi, oli tohutu.

„Ohh.“ Beth tegi grimassi. „Ega ometi?“

„Oo jaa.“ Hannah vangutas pead. „Ja mis veel hullem, kuna ta on sedalaadi asjades sama koba kui mina, pääsesid teised minema ja kogu süü jäi tema kaela.“

„Oh issand.“

„Eks ju. Niisiis tuli mängu kool ja sotsiaalosakond käis uurimas, kas ma olen lapsevanemana ikka piisavalt tasemel ...“

„Halloo, aga Phil?“

„Oh jaa, tema ka – ainult tema oli tööl nagu ikka, niisiis tuli minul seda kõike klaarida.“

„Otse loomulikult. Ausõna, Han, sa oled nagu üksikvanem, aga ilma plussideta, mis sellega kaasnevad.“

„Kas sellega kaasnevad siis plussid?“

„Muidugi, pagana pihta. Keegi ei tiri tekki endale, keegi ei peereta voodis, kui on prae kõrvale pastinaaki söönud, telekapult on minu päralt ja ...“

„Sa siis ei tahagi endale kedagi leida?“

Beth valas neile mõlemale sama suure klaasitäie veini. „Muidugi tahakn. Ära arva, et ma pole siia kolimist kaaludes sellele mõelnud.“ Ta kergitas kulmu. „Internetikohtingud Little Maudleys ei anna erilisi tulemusi. Kas sa ei leia, et keset linna on oluliselt suurem võimalus kena ja rikka ja võluva mehe leidmiseks?“

„No vähemalt teoreetiliselt küll. Samas tuleb öelda, et poolte mu sõprade puhul ei ole see aidanud: nad kurdavad kogu aeg,

et kohtingulehtedel on kõik kas abielus või tunnevad hirmu enda sidumise ees.“

„Eks ma riskin. Natuke huvitavamad sorti tegevust ei tuleks üldse kahjuks,“ ütles Beth, mispeale nad mõlemad itsitama hakkasid.

„Kuidas sa siis täpselt maaelu eest pageda kavatsed?“

„Oh, see on lihtne,“ tähendas Beth grimassi tehes. „Mul on tarvis üksnes leida keegi, kes külapoe üle võtaks, siis ema elamisse kolida ja ongi tehtud.“

„Poodi üle võtva inimese leidmine ei tohiks ju raske olla?“ Hannah hoidis Bethi poe Facebooki lehel silma peal. See tundus olevat väikese külakogukonna süda ja tema nõbu pidas seda ilmselgelt sõjaväelasliku tõhususega.

„Ma oleksin sama arvanud.“ Beth vangutas pead. „Aga Little Maudley on pisut ... kuidas nüüd öelda ...“

„Endast heal arvamusel?“ Hannah polnud seal aastaid käinud, kuid mäletas piltpostkaarti meenutatavat küla, kus iga lavendliokski oli täpselt õiges kohas.

Beth turtsatas ja raputas pead: „Ma oleksin kasutanud sõna *nõudlik*. Neil on iga asja kohta rohkelt arvamusi.“

„Aga see on nii ilus poeke.“

„On küll. Ainult asjade korraldus on natuke omamoodi: mul on küll postkontori hoone rendileping, aga pood kuulub mingis mõttes külale.“

„Mis skeem see selline on?“

„See on ühistu. Pikk ja väga keeruline lugu. Igatahes kohvikut peab Flo – selle asjaga on niisiis kombes – ja mina pean poodi. Meil on isegi kohalik kirjanik.“

„Väga peen. Kuidas selline asi juhtus?“

„Ta kolis paar aastat tagasi pärast lahutust külla, armus sellesse paika, kui oli lugenud meie telefoniputkas asuva raamatukogu kohta. Ühesõnaga, tal on kaks last, kes käivad keskkoolis, ja ta ei suuda kodus töötada, niisiis käib ta kohvikus, istub nurgalauas ja kirjutab.“

„See on täiesti imeline.“ Hannah toetas lõua kätele ja sulges teravalt veini mõju tundes silmad. See kõik kõlas just sellise elu moodi, millest ta alati unistanud oli, ja tema oli selle asemel lõksus Manchesteri äärelinna 1930ndate aastate paarismajas, abikaasaga, kes polnud talle isegi sõnumit saatnud, et uurida, kuidas matusel läinud oli, ja ...

„Sa võid ju alati ise seda pidama tulla.“

Hannah silmad plaksatasid lahti.

„Mida?“

„Oh issand.“ Beth ajas end sirgu ja plaksutas erutusega käsi. „Ma tegin küll nalja, aga ... tegelikult oleks see ideaalne. Sul on vaja Ben kahtlase seltskonna juures eemale saada. Little Maudleys selliseid asju ei toimu.“

„Niipalju kui ma su jutust aru sain, ei toimu Little Maudleys üldse mitte midagi,“ tõgas Hannah.

„Nojaa, see peab paika, aga ... oo, see on tegelikult geniaalne mõte. Phil ju reisib tööga seoses, eks ole?“

„Nii on.“ Kuskil sügaval Hannah' sisemuses süttis tibatilluke elevusesäde. Ta tundis, kuidas see talle sooja andis – või tegi seda vein?

„Niisiis,“ arendas Beth oma mõtet edasi, „pole tema jaoks tegelikult vahet, kus ta elab, kuna ta ei pea kontori vahet sõitma, on ju?“

„Nojah, ei ...“ tähendas Hannah aegamisi. „Ei. Ei pea jah.“

„Tule ja vaata pood homme koduteel üle.“ Beth oli korraga taas nagu neljateistkümneaastane, ta nägu säras elevusest. „Tuled, eks?“

Mõte pagemisest idüllilisse Cotswoldi külla oli taevalik. Hannah nägi vaimusilmas laiuvaid välju ja sinist taevast täis kohevaid valgeid pilvetupse ja soojust meekarva kivist majakesi, mis olid koondunud mäekülgedele, ümber Little Maudley kauni vana kiriku. Seal elamine oleks nagu elu mõnes pühapäeva-õhtuse seriaali osas.

Ja siis raputas ta pead ja reaalsus jõudis taas pärale. Temaga selliseid asju ei juhtunud.

„Ma ei saa lihtsalt meie elu pea peale pöörata ja uiu ajel meid kõiki Cotswoldi kolida.“

„Miks mitte? Elu on lühike,“ tähendas Beth pead vangu-tades. „Tõsiselt. Tutvu meie suguvõsa ajalooaga. Meie mõlema emad olid surres võrdlemisi noored. Me võime vabalt enne seitsmekümneseks saamist lusika nurka visata. Kas sa tahad veeta terve ülejäänud elu sellele mõeldes, mis oleks võinud olla?“

Hannah hingas pikkamisi välja. Ta lubas endal veel hetke ette kujutada, mis tunne see oleks, kui tema ja Phil teeksid kordki elus midagi selle pärast, et *tema* tahab seda teha, ja mitte seetõttu, et sellest oleks kasu mehe karjäärile või see oleks lihtsalt õige asi. Ta ei saanud mitte kuidagi kõike sinnapaika jätta ja täiesti suvalisse kohta kolida. Või sai? Nad olid minevikus seda korduvalt teinud. Jah, ta sõbrad elavad Manchesteris, aga jutt ei olnud ju Austraaliasse kolimisest või millestki säärasest.

„Olgu siis.“ Ta pani klaasi lauale ja põimis käed otsustavalt vaheliti. „Ma tulen homme ja vaatan selle poe üle. Aga ainult vaatan.“

Bethi rusikas sööstis heameelest õhku. „Hurra!“

„Ainult vaatan.“

„Ma arvan, et meie emadele avaldaks see muljet.“ Beth kergitas klaasi ja kõlksas sellega vastu Hannah' peaaegu tühja klaasi.

„Võib-olla.“ Hannah näris mõtlikult huult. Ta mõtles juba kõikvõimalikele põhjustele, miks sellest ei pidanud asja saama. Homseks on tal ilmselt õnnestunud end veenda, et see on kõigest tühi unistus, aga hetkel oli ta otsustanud sellega kaasa minna. Kui sellest ka midagi muud ei tule, tegi see vähemalt Bethil tuju heaks, ja sel konkreetsel päeval oli see kõige olulisem.

TEINE PEATÜKK

Köögilaua oli kaks telefoni ja mõlemad pinisesid järelejätmatult. Jake haaras telefonid, lülitas vaikse peale ja viskas siis tagasi tammepuust lauale, kus need bobikkelkudena edasi liuglesid ja siis säravpunaseid õunu täis klaaskaussi tabades kokku põrkasid.

Köök oli tänu koristaja Jennale laitmatult korras, mis tähendas ühtlasi, et teha polnud mitte midagi. Jake haaras õuna ja haukas seda, silmitsedes enda ees avanevat avarat Cotswoldi vaadet. See ei sarnanenud põrmugi Manchesteri sotsiaalmajade rajooniga, kus ta oli pärast kooli punastest tellistest hoonete vahelises kitsukeses käigus palli togides veetnud oma lapsepõlve. Või – ta naeratas oma koolist puudumise registrile mõeldes mõrkjalt – pigem kooli ajal. Enamasti oli ta poppi teinud, eelistades veeta aega samadest sotsiaalmajadest pärit suuremate poistega, kes olid kuuteistkümneseks saades õpingud sinna-paika jätnud ja pidanuks ametit omandama. See omakorda oli tähendanud peamiselt niisama passimist, kolkunud maitsega odava siidri joomist ja järele vilistamist plikadele, kes olid juhtunud mööda kõndima hoolitsemata muruplatsist, kuhu nad olid kokku tulnud.

Kui vaid Tommo teda nüüd näeks. Ta toetas puusa köögi-kapile ja vaatas ruumis ringi. Seal see oli, Aga pliit – Londoni ümbruse maamajade kohustuslik element, hiiglaslik terasest kobakas, mis suvel köögi talumatult palavaks muutis ja oli samas toidu valmistamise seisukohast läbinisti ebausaldusväärne. Kaks valget klantsivat Belfasti valamut koos kallite satiinlâikega kroomist tarvikutega. Köögisaar, mille riuleid täitsid maitsekad valged lauanõud. Tema viimane ekskallim

Diana oli veetnud maja enda maitse kohaselt sisustades kuid ja see sobis Jake'ile, kellele ei läinud tegelikult üldse korda, millised plaadid on valamu taga seinas või kas nad peaksid jooma krobelse või sileda välispinnaga klaasidest. Ta oli lihtsalt kõigega kaasa läinud, kuna polnud veel mängimisest loobumise-
ga kaasnenud šokist toibunud.

Paljud mängijad lähenesid oma karjäärile nagu püramiidile, alustasid altpoolt, ronisid tippu välja ja suundusid seejärel väiksemates meeskondades tasapisi allapoole tagasi, vilistades rahale või kiiduavaldustele. Aga Jake'i ootamatu vigastus oli selle välistanud. Mees küünitas kätt allapoole, et hajameelselt sääremarja mudida. Manchester Unitedi vastu mängides aset leidnud jõhker õnnetus oli jõudnud ajalehtede esikülgedele – internet nautis mõnuga jubedat iiveldust tekitavat hetke, mil kaks mängijat teda tõrjuda püüdes libisesid, temaga kokku põrkasid ja sellega kõik lõpetasid. Kuude kaupa kestnud füsioteraapia oli selgeks teinud, et tippmängijate sekka tal enam asja pole, ja niisiis oli ta teinud lõpliku otsuse loobuda, lasta meeskonnal tema asemele uus kaitsemängija leida ja ise väärikalt erru minna.

„Ma kohtusin kellegi teisega“ ei olnud tegelikult kavas olnud. Ta oli Dianat armastanud, peaaegu. Naine oli kena ja asjalik, ehkki temas oli ka teraskalki otsusekindlust, mis pani mehe end mõnikord pisut imelikult tundma. Ta oli jalgpalluri käevangu ideaalselt sobiv naine: sale blondiin, sihvakas ja pikajalgne, alati laitmatult rietatud. Just sedasorti naine, keda kaheteistkümnenda aastane Jake pilguga õginuks.

„Kus täpsemalt sa temaga siis kohtusid?“

„On sel tähtsust?“ Naine oli endale kirsi suhu poetanud ja võluvalt naeratanud, tekitades sellega mehes ebamugavust.

„Ega vist.“ Jake oli õlgu kehitanud. „Ma lihtsalt ... ma arvasin, et meie vahel on midagi tõsisemat.“

„Oligi,“ vastas naine nukralt. „Aga ma kohtusin Adamiga ja ...“

Adam Leyland oli teise Premier League'i meeskonna kapten. Pikka kasvu, lühikeseks püगतud mustade juuste ja veidi ähvardava olekuga (ta oli punaseid kaarte saanud kordades rohkem, kui meeskonna mänedžer meenutada tahtnuks), ning tema ja Jake'i suhted polnud kõige paremad. Mees oli ühel sponsoritele korraldatud õhtusöögil Dianat märganud ja üsna selgelt mõista andnud, et on naise sihikule võtnud. Naine oli ilmsüütut teadmatust teeselnud, kuid Jake oli tähele pannud, kuidas ta oli hakanud pärast seda oma telefoni teraselt jälgima ja ta sõbrannade seltsis veedetud õhtute arv oli kahekordistunud. Ja kui õnnetus juhtus ja Jake kiirustades operatsioonisaali toimetati, polnud Dianat kuskil. Mehe agent oli lubanud ta üles otsida, kui valust kaame ja hoolimata valuvaigistitest ja narkoosiravimitest veel suhelda suutev Jake minema veeretati.

„Anna andeks, semu,“ oli Max öelnud hiljem, tõmmates sõrmi läbi üle pea kammitud kahvatublondide juuste. „Proovisin igalt poolt, kust vähegi võimalik, aga vastust ei saanud. Rääkisin Charlotte'iga ja tema arvates olevat Diana mingis vaikimisolaagris.“

Narkoosi järel iivelduse käes vaevlev Jake oli silmad sulgenud ja taas teadvusetusse vajunud.

Võinuks ju arvata, et karjääri purunemine on piisavalt ränk sündmus, lisaks veel minevikutaak, mis pidevalt kuskil taustal hetke ootas, et päevavalgele tulla ja kõik maatasa teha, aga ei. Järgmisel päeval oli Diana saabunud Oxfordi äärelinnas asuva erahaigla palatisse, mis luksuse osas isegi viietärnihotellile silmad ette andis ja kus mees taastus. Ta oli armsalt punastades asetanud voodi kõrvale kenaks kimbuks seatud lilled ja siis, ise nende sidumiseks kasutatud paela näperdades, mehe poole pöördunud.

„Anna andeks, kallid, ma olin ...“

Ja sellest sekundi murdosast piisas taipamiseks. „... koos Adam Leylandiga?“

„Teadveloleku koolitusel,“ lõpetas naine totakalt. Siis lükkas ta juuksesalgu kõrva taha, nagu ta oli teinud nende esimesel kohtumisel, ja mees tundis, kuidas ta magu krampi kiskus.

Jake kergitas kulmu. Ta naaldus padjavirnale, viga saanud jalg rippu tõmmatud ja kolmest kohast fikseeritud. Ta tundis end paistes ja ärritatuna ning ihkas trenni, mis aidanuks pead klaariks saada, kuid mõistagi ei tulnud see kõne allagi.

Ja siis oli kõik korraga päevavalgele tulnud. Diana oli nimelt üsna lihtsakoeline – „ilus, aga loll“, oleks öelnud Jake'i sõber Gerry, kes töötas Londonis ning kes mõistuse poolest kavalale ja kalkuleerivale tõhule kriipsuvõrragi alla ei jäänud. Niisiis oli naise jaoks igati loogiline, et ta oli tutvunud kellegi teisega ja just see oli õige aeg suhet edasi arendada, mis siis, et terve Jake'i elu oli parajasti koost lagunemas.

Ja seal ta siis nüüd oli, vaatas naise nõuete põhjal sisustatud köögis ringi ja küsis endalt, kas ta peaks laskma kõik lagedaks teha ja otsast alustama. Loomulikult võis ta seda endale lubada. Isegi nüüd, mil sponsorlepingud ja põnevad kutsed õhtustele üritustele olid ära langenud, oli tal pangas raha piisavalt, lisaks läbimõeldult valitud investeeringud. Ta ei pidanud raha pärast enam kunagi muretsema. See oli veider tunne. Ent sellegipoolest ei saanud ta lahti närivast hirmust, et miski võib viltu minna. Iga kord, kui ta avas rahakoti ja võttis millegi eest maksmiseks kaardi, vilksatas ta peast läbi mälestus sellest, millistes oludes ta oli kasvanud; need tunded algasid ta sisikonnast ja täitsid ta näriva ebakindlusega, mõttega, et see kõik on ajutine ja ühel päeval leiab ta end taas Manchesterist, tibatillukesest toapugerikust, kus ta oli kunagi alustanud.

Jalgpall oli ebakindel mäng ja tal oli sellest villand saanud. Kaheksateist kuud pärast õnnetust oli ta taastunud ja jõudnud tasemele, mida iga tavaline mees võinuks lugeda suurepäraseks vormiks, kuid endise profina ärritus tema endiselt asjadest, mis polnud talle enam jõukohased, rahuldumata sellega, mida

ta suutis. Ja kui see juba teemaks oli – ta heitis pilgu kellale –, siis oligi aeg jooksmas minna.

Ta tõmbas tossud jalga ja suundus välja, pikale puudega ääristatud sissesõiduteele. Roostes tara, mis oli krunti kolm aastat tagasi maja ostes ümbritsenud, oli asendatud tugeva puitposttaraga, ja selle taga sõi rohtu lambakari. Loomad olid talunik Jacki omad, too oli maja juurde kuuluvad viiskümmend aakrit maad rendile võtnud. Minevikus oli maja juures olnud veel tall, toimiv piimafarm ja mitu talutööliste majakest. Need olid sõjajärgsetel aastatel tasapisi kasutusest kõrvale jäänud, kuid Greenhowes kandis Little Maudley, lähima küla elanike jaoks endiselt nime Suur Maja.

Teise maailmasõja päevil oli maja rekvireeritud ja leidnud kasutust sõjaväehaiglana, kus raviti haavata saanud sõjaväelasi. Selle omanikud olid rõõmsalt kaasa löönud ja aidanud kokku lappida mehi, kelle vigastustega võrreldes olid Jake'i kahest kohast murtud jalg ja arvutud kruvid lapsemäng. Aga siis oli perekond, kellele maja kuulus, kimpu jäänud pärandimaksude ja hiiglaslike remondiarvetega. Ja kui pärija nägi viimaks arvet uue katuse paigaldamise eest, mis oleks ta rahast täiesti lagedaks teinud, oli ta lihtsalt pankroti välja kuulutanud ja minema astunud. Pärast seda oli maja peaaegu kümme aastat tühjalt seisnud.

Lagunenud, räpases ja kõigist hüljatud häärberis oli olnud midagi Jake'i jaoks ligitõmbavat. Talle oli soovitatud investeerida kinnisvarasse ja ta viimane leping oli taganud päevase sissetuleku, millesarnast ükski ta pereliikmetest isegi aastaga polnud teenida suutnud. Ema aitamiseks oli liiga hilja, isegi kui ta oleks teadnud, kus ta on – paistis, et see polnud kellegi jõukohane. Aga ta oli pannud oma tädi Jane'i elama Hispaanias asuvasse villasse, kus naine end oma teise abikaasa Shauni ja karja basseini ääres rahulolevalt saba liputavate vilajate Ungari linnukoerte seltsis igati mõnusasti tundis. Ta ei tundnud millestki puudust ja just seda Jack tahtiski: tädi oli

aastaid koristajana töötanud, et talle jalgpallipuutsasid osta ja mängutasusid maksta.

Tema nõbu Lisa elas Cheshire'is heas piirkonnas kallis eramajas, kus nautis sisuliselt tippспортlase kallima elustiili. Ta oli kaasa löönud seriaalis „Tõelised Cheshire'i koduperenaised“ ja pidas eksklusiivset ja peent iluravikliinikut ning iga viimne kui karv ta täiuslikult siledates ja kaunilt värvitud juustes oli täpselt soengusse sätitud. Jake mõtles muigega, et Lisa laup oli tänu kliiniku uue õe Botoxi süstimise vaimustusele sama täiuslikult sile. Nad olid paari päeva eest FaceTime'is suhelnud ja Jake oli tema tardunud ilmet nähes tubli viis minutit naernud, kuni viimaks pidama sai.

Sissesõidutee otsa jõudes pööras ta vasakule ja suundus küla kaugemas servas asuva künka poole. Oli suve kõrgeaeg: juulikuine hetk, mil lehed polnud veel hakanud luituma ja otstest kaardu tõmbuma ning päikesevalgus oli ere ja kollane ja klaar. Mängimisest loobumine oli andnud talle aega märgata asju, mida ta varem tähele polnud pannud, ja nüüd nautis ta seda kõike.

Ta oli vana maja õhustikku armastama hakanud ja teinud töömeeste ülesandeks selle ajastutruu taastamise. Ta ei soovunud odavaimat ega kiireimat lahendust – ta tahtis inimesi, kes oskasid maja iseloomu tunnetada ja soovisid sellele vanale daamile (Jake oli miskipärast kindel, et Greenhowes on naissoost) ta kunagise hiilguse tagasi anda. Ja nii oligi see sammhaaval juhtunud: armastavate kätega läikima löödud puust trepikäsi puud said tagasi oma kunagise pehme kuma, puidust kaminaümbrised ja plaaditud simsid helkisid, kui halud talvel koldes praksusid. Eesmärk oli peaaegu saavutatud: ideaalne kombinatsioon vana maja õdusast stiilist koos kõigi moodsate mugavustega.

Kuni selle õhtuni oli kõik olnud peaaegu täiuslik. Siis oli ta murdnud jala, kaotanud töö, jäänud ilma lepingutest, kallimast. Ja siin ta nüüd siis oli, elas ihuüksi laenuvabas majas,

mis oli piisavalt suur kümneliikmelise perekonna mahutamiseks. Või siis oli elanud ihuüksi, kuni ...

Telefon helises uuesti, nagu oleks ta lausumissõnadega naise välja kutsunud.

„Kus sa oled?“

Kõrvaklappidest kostis Sarah' hääl. Jake hoidis ühtlast tempot, joostes mäest üles küla suunas, olles kindlat otsustanud, et seekord ta oma tegevust katkestada ei lase.

„Kõigest jooksmas.“

„Ma tunnen end pisut ... närviliselt.“

Mees hingas pahinal välja ja üritas tempot hoida. Aga juba ta tundis kohusetunnet end tagasi maja poole sikutamas ja hetk hiljem seisatas, rusikas käed ärritatult vastu silmi surutud, ning tegi kannapöörde.

„Olen viie minuti pärast tagasi.“

„Täna sind,“ sosistas hääl vastuseks.